

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4981/2020
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Добриле Страјина, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Динић Јотић адвокат из ..., против туженог „UniCredit Bank Srbija“ а.д. из Београда, чији је пуномоћник Тамара Симић адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21226/18 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21226/18 од 13.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21226/18 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4448/18 од 16.10.2018. године, у првом ставу изреке утврђено је да је апсолутно ништава одредба члана 9. став 1. уговора о готовинском кредиту број .. закљученог 27.07.2016. године између странака, која гласи: „корисник кредита се обавезује да плати банци следеће накнаде и трошкове: 1. фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 3,5% од износа одобреног кредита, односно минимум 1.600,00 динара“, па је тужени обавезан да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати 17.500,00 динара, са законском затезном каматом од 27.07.2016. године до исплате. У другом ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 21226/18 од 13.02.2020. године, у првом ставу изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018.године, усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужени није доказао да је пре закључења уговора о кредиту, тужиоцу уручио понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њему је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији туженог није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије туженог, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**